

La mort del Clown

Pere Bessó

el
PETIT
editor

La mort del clown

Pere Bessó

La mort del clown

Títol original: La mort del clown

© *Del text:* Pere Bessó González, 2018

© *Del pròleg:* Àngels Moreno Gutiérrez, 2018

© *D'aquesta edició:* David Vidal - El Petit Editor, 2018

Primera edició: abril de 2018

Edita: David Vidal - El Petit Editor

info@elpetiteditor.com

www.elpetiteditor.com

Direcció de la col·lecció, disseny i maquetació: David Vid

Cobertes: El Petit Editor

Impressió: Byprint

Dipòsit legal: V-3299-2017

ISBN: 978-84-947267-9-8

Tots els drets reservats. Queda rigorosament prohibida sense autorització de l'editorial qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Fet a Cullera (País Valencià)

PRÒLEG

AL MIRATGE DE L'ABSOLUT

No sé ben bé si aquest text que ha d'acompanyar *La mort del clown* ha d'adreçar-se al poeta, a l'amic o al mestre. En tot cas, potser la idea de l'epíleg permet una major flexibilitat a l'hora d'acabar el llibre i, si hi és, la relació de qui el signa amb l'autor dels poemes. Potser la confecció d'aquest darrer llibre del Pere Bessó fou anterior a la nostra amistat; tanmateix, el tríptic que forma amb els dos llibres anteriorment publicats, *Les roses de Lancelot* i *Ephemera* podria dir que es troba als inicis de, també, la meva iniciació poètica amb el cert convenciment que m'hi havia de quedar per a sempre. És, per tant, un dels llibres del mestre Pere que han estat importants, en l'esfera personal, ja m'ho permetrà el lector, de la meva condemna literària, però també considere que forma part d'una etapa poètica –els que han seguit la trajectòria de l'autor en podran donar constància i, els qui no, espere que aquestes línies servisquen per acostar el lector als seus versos- prolífica on s'assoleix la maduresa plena d'una veu personalíssima que ens ha deixat veres perles líriques. Des de *Narcís de la memòria* (Premi Vicent Andrés Estellés de l'any 2000) fins a *La mort del pare*, publicada l'any 2014 en aquesta mateixa editorial, veiem una manera de desenvolupar la poesia en què Pere Bessó ens mostra de forma més transparent

el seu estil: el poema llarg, el *poema-rosari* (d'imatges) bastit sobre una anècdota, sobre la melangia, la pèrdua irreversible de temps i de memòria en els plecs dels cicles.

Aquest de la poesia és un món d'escenaris. S'hi representen tantes coses que, de vegades, el símbol es torna esfereïdor. On tracem la línia de la realitat i on la de la ficció, la Imatge i l'Absolut ideal que plasmem en el full en blanc? En llegir el títol d'aquest llibre, el primer que em passa pel cap és la coneguda òpera del compositor Ruggero Leoncavallo, *I pagliacci*, Els pallassos, un joc d'escenaris, també. Es juga constantment amb les màscares, els rols i les representacions. Una història d'infidelitats que es barreja amb la comèdia representada pels pallassos acabarà en assassinat en no poder suportar un dels protagonistes les burles del públic, que pensa que tot forma part de l'espectacle. Aquí *el pallasso* deixa de ser un rol, un ofici, i esdevé una identitat: el subjecte, enfurit, presa del deliri (*preso dal delirio*), com cantarà en una de les àries més conegudes, *Vesti la giubba*, esdevé conscient que, en el fons, no és res més que un pallasso i l'acció tràgica consistirà en eliminar la causa del seu paper grotesc: la seva dona infidel. Així, per fi, cessaran el riure i els aplaudiments del públic i podrà tornar a ser amo del seu destí. D'alguna manera la poesia ens converteix en pallassos del nostre propi paper o, almenys, de la nostra memòria. La construcció del símbol i de la metàfora ens salva de la melangia per l'objecte perdut i, a hores d'ara, irrecuperable. En les depressions neuròtiques, el malalt viu la devastació que suposa la pèrdua de l'objecte estimat i se situa en el pla d'una mena de somieig on es refugia mitjançant la construcció d'imatges i símbols. Una part de la psicoanàlisi veu la literatura com una via d'escapament de les pulsions inconscients o, enllà encara, la manifestació del reprimat en la via còmoda de la domesticació del trauma per part de l'artista. És curiós com es concebien les interrelacions entre melangia,

poesia i depressió. Aquí un fragment de l'Inferno d'August Strindberg que il·lustra aquesta qüestió: “El valent campió de l'ideal en la poesia i en la vida és víctima d'una greu histèria, essent despertat i doblegat per uns atacs denominats salts de *clown*, ben coneguts en la Salpetrière” (el famós hospital psiquiàtric del doctor Charcot). La línia, doncs, entre representat i representant és massa esquiva: la dibuixem cada cop d'una forma i no hi ha manera que ens faça el pes. Quant som capaços de donar a la literatura? Què hi ha de realitat en el llenguatge? Les paraules, usurpadores d'experiència, falsegen la realitat i la modelen al seu antull. Tanmateix, no en podem fugir, no tenim una altra eina per acostar-nos a aquella *otherness* o alteritat.

La mort del clown comporta diverses coses: hi ha un alliberament, una mà que es treu la màscara i demana acabar amb la farsa, amb la representació, hi ha un jo poètic que es revela (i rebel·la) front a l'Altre i en deixa d'ésser pressa. Però feta la llei, feta la trampa: no és la poesia (la vera Poesia) el més gran parany? No són el símbol i la imatge les petjades cap a l'Absolut, cap a la idea que roman allà al fons del bagul de la nostra Arcàdia i que ens manté en vigília en el pols amb temps i memòria? El pallaso ara se'n riu de l'absurd del pas del temps i del dolor tot fent-ne tirallongues de metàfores. La poesia de Pere Bessó és una conquilla, un cos (de dona), la lluita per fer prevaldre el record i conjurar-lo amb l'amor i el desamor, les nits de la nostàlgia i del desig a mig acomplir, les nits del blues i de les tristes desfetes rutinàries. El poeta està sol (*aquesta magrana en soledat*), però tracta de trobar el sentit, la seva petjada (*i deixara l'empremta del puny en la pell*) en l'anhel. El perill del pallaso és que el seu maquillatge esdevinga irreversible i el somriure li faça festes al grotesc. Quina és la identitat, llavors, de la persona i del personatge? O, potser, són, en un moment donat, la mateixa cosa?

L'angoixa de l'absurd, l'absurd fet imatge i re-presentat davant del públic quasi invisible per la llum dels focus. La imatge replegada sobre la imatge: el pallasso, cec, només sent l'esclat del riure en la foscor (*Destrie ací ser un subterfugi desigual en aquella llum difusa,/ mitgera de la foscor al bell mig de les algues més verdes,/ un dolor immens que es mou per l'espai/ de les ombres*).

L'Absolut, l'arquetipus, la Cosa arcaica, la imatge ideal, el símbol que és producció de les màquines productores de desig i que, al capdavall, és convertit en la realitat sense referent real. L'Absolut, allò que s'amaga i que tant es busca, la imatge de l'inconscient i de les pulsions que està velada i que en la poesia se'ns mostra com a camí possible; tanmateix, tornem al joc dels escenaris: quina és la realitat més *real*? El llenguatge falseja la realitat, falseja la memòria perquè en aparaular l'experiència aquesta s'inventa i es renova. En els poemes de *La mort del clown* hi ha aquesta pulsio insatisfeta i que, mitjançant el poema es tracta de dominar i, encara més, es tracta d'ironitzar i ridiculitzar. El jo poètic d'aquesta manera allibera el nus del dolor, del desamor i del pes de la memòria (*la dosi certa del desamor*). El joc d'espills amb l'altre, aquell que no és jo, que marca la seva absència però tampoc la presència i que, com ben bé deia Octavio Paz, mai no ens deixa sols perquè en som dos en aquesta aventura indescriptible (*El mateix de sempre i l'altre,/ el joc del passadís,/ el doble joc/ en la conca rovellada de les mans buides*) que no ens acaba de satisfer. I és que el desig acomplert és una il·lusió (*al miratge de l'Absolut*) i el record bastit pel fantasma de la memòria dol fins a l'arrel.

L'al·legoria, la imatge deixatada que basteix poemes narratius que parteixen de l'anècdota, el cos de la dona, prendre partit per les mans i la seva textura, el record d'infantesa i dels primers vestigis d'amor i desamor, els jocs, la nostàlgia infinita del desig (*encara busca en les*

deixalles del desig/ el sender de la puça/ la línia de l'Amor als solcs de la ronya) i l'ésser alliberat de les seves traves cap a la urgència de la solitud des d'on emmirallar-se – ara és la por a la vellesa, el pas del temps ensenyorint-se del mirall- i fer pròpies les imatges absolutes, tot i el miratge, la desproporció entre símbol, paraula i realitat. El pallasso, fart de l'ànima en pena i de l'espera de la dona desitjada, *de la mortalla de les lluernes abissals* (l'amor, el sexe, la poesia), *de la careta del dolor que perdé els colorets* (el personatge, el fals paper, l'acte grotesc de pertànyer a un lloc estrany, de divertir, d'actuar amb veu i cos en la falsedat de la interpretació), la línia de l'amor, l'amor que cada cop deixa menys de quallar. Tanmateix, sempre, sempre el desig de llum, de trobar la llum en el tests de la fertilitat de l'amor, la *uterància* i les ales per assolir *el més obscur centre*, a la manera de Juan de Yepes (San Juan de la Cruz, poeta místic de les flames d'amor vives, tels fràgils però fermes en el desencadenament del goig i de l'ascens). Enmig d'aquesta poesia que denuncia, que s'allibera de la màscara del grotesc i del record feridor, sempre hi ha la imatge, el repòs en l'única eina que tenim per a connectar-nos amb el desig de la continuïtat, l'Absolut costós i impossible tancat en imatges com la de la llum o la de la rosa (sexe, pètals, fragilitat, tacte untuós i llis del sexe femení que engabia l'olor turmentosa del pler), la cerca de la tendresa i la intimitat tot i ser-ne conscient del final i de les coses efímeres (*entrenament que no sé si donaren per a l'amor*), com diu el poeta, en la dialèctica entre origen i final, desig de permanència i dolor per la pèrdua: *Mentre la vida, /la veu llunyana que arranca de l'úter, /com un corrent de riu que l'absol, /l'ultrapassa/ ascendeix a la seua pell.*

Arribats a l'actuació final, al poema de la prova final, tornem a preguntar-nos pel sentit de les coses, el poema com a lloc de la visió de l'altre i la pròpia mitjançant la paraula, trobar el lloc, trobar el salt, la devoció, la

voluntat de ser, d'alliberar-se, l'anhel incansable per *la rosa absoluta*, sense cap propòsit d'esmena, perquè *tots habitem al mateix reialme/ de la solitud*. Deia Maurice Blanchot: allibera'm de la parla massa llarga. I el mestre Pere Bessó, tot sabent-se esclau de la poesia i de l'espai en present continu del poema, citant Bonnefoy: *no em toqueu, diria ell, perquè no pertanyem a la llum*.

Àngels Moreno

Tarragona, 31/10/2017

The spider's decision is made

Adrienne Rich

*Ya se sabe
que el escorpión, la sanguijuela, el piojo,
curan a veces*

Claudio Rodríguez

Té l'amor el seu llenguatge

Pere Gimferrer

Pois que a língua que falo é de outra raça.

José Saramago

BALÀUSTIA A LES GALTES DEL SENTIT

*Se così como sono abietta e vile
donna posso portar sì alto foco,
perché non debbo aver almeno un poco
di ritraggerlo al mondo e vena e stile?*

Gaspara Stampa

Aquesta magrana en soledat,
plena de seny,
lluny tanmateix del crostó de pa,
solet bord enllocat a la cuculla de l'arbre
però no cudol marcit ni taca de vetusta gonella,
gàrgola impossible,
plena d'uterància oberta al desdeny del lector
i massa plena de roja llicència de la llum;
no com el desig redó,
o l'esfera perfecta per al mos clivellat del pom,
sinó com si la mà delerosa
l'abastara amb un tacte més que dubtós
i deixara l'empremta del puny en la pell,
com una cal·ligrafia descurada.
Aquesta fruita dels bancals de l'estiu dictà el mite,
però rebutja les rabentes petjades de l'aprenent de Persèfone
que encara s'afanya a trobar la comissura esgranada
dels llavis al passadís de l'infern,
enmig del vodevil indiscret de les natges vermelles,
a temps de tornar a ser una vella vil regna madrastra,
la fosca núvia promesa d'un deu ombrívol.

A MITGES CAP A L'ABSOLUT

Les lits d'amphores et de poteries brisées dans les vignes

Francesca-Yvonne Caroutch

El mateix de sempre i l'altre,
el joc del passadís,
el doble joc
en la conca rovellada de les mans buides,
l'ermàs de tot el territori que abasta l'única prunella,
metàfora lleganyosa del centre de l'ull que sanglota
amb l'exactitud de la campana al cor,
el creixent de l'herba que conté la dosi certa del desamor,
la paraula sagrada per al recipient del sentit ferit,
l'herbero,
l'incest al llit d'àmfores i poteria esberlades en les vinyes
de Bugarra,
l'ombra del ca cerber dels tractats dels astres inútils,
la fíbula d'or per a la túnica de tulipes,
els claus del desig arraconat com un moble vell al cambró,
el plany de la no fusió del ver i l'enganyifa,
el blau de l'antesala fi de segle cremant
com un quadern d'encreuats d'amor,
les penyores de la paciència per la sendera
del desencontre,
l'un i l'altre,
coneixedors de la llepolia de la sang,
vectorials,
lletra ena dels algorismes per al miratge
de l'Absolut,
l'esplín de l'alé últim que ja no deixa de dansar.

INSURRECCIÓ DAVANT DEL CLAM DE GÈNERE

Per a Isa i Lluïsvi

*Mas ficaria contente se me desses
Por instantes apenas e bastantes
A nudez longínqua e de pérola
Do teu corpo de nuvem.*

Joaquim Cardozo

Ho diga Adrienne o la seua veusportant:
capbussar-se a la mar,
tocar la carn de la mar en els seus abismes
no és tan sols qüestió de poder,
empoderament de l'amor al gènere
de qui hagué d'aprendre a soles
el frec de les perles del somni
de vaixell enfonsat
per a tornar a l'escuma,
al zel radiant del fosc element
i perdé la força,
l'alçada
i el desig de natura
en el badament de les aigües del bosc
(així sumava metàfora a metàfora la de Baltimore)
de la regió de la llum,
en aquesta maror anodina que desitjaries
lliure territori de fòbia,
almenys en la identitat dels llavis,
un temps pactat en la innocència de l'infant
que pesca i caça
junt a l'oferiment dels pits de la cérvola
i el perfum del fetge de balena.
Recomponc el fil de Teseu en la veu d'Adrienne:

T'acarone ara, busque el filó, llig,
i sé que d'alguna manera tu i jo
ens suportarem en la vida que s'acreix
defectuosa, ençà dels límits,
i sé que només les reletes més humils de la mar
ens ajudaran a ben morir,
car sabem que també Kavafis
abocava la mirada a la finestra del deliri en la nit
del penya-segat,
i jo abraçe indecís el calc d'ambdues simetries:
Destrie ací ser un subterfugi desigual en aquella llum
difusa,
mitgera de la foscor al bell mig de les algues més verdes,
un dolor immens que es mou per l'espai
de les ombres,
però destrie enllà el sentit de la pedra per al crit de les algues
cenyides al deler de dona que lliura els seus dibuixos
d'engonals a la fam de tu,
al tacte del guix dels cercles al jardí dels bàrbars,
allò de l'amor en el salt de la joia
i en el pou de la malaltia
perquè el poema de la Rich aguaita en el seu resplendor
titil·lant com un avanç de la mort
-ganivet de firer,
cambra on apilem les andròmines,
mostra de mites per al desconsol,
falsa flor per a la impostura de la llàgrima,
pixum per a corcó a la paret de les pors-
que a la fi de tota enllumenada ens separe.

EL POEMA CONTINUU

*Tu as pris une lampe et tu ouvres la porte,
Que faire d'une lampe, il pleut, le jour se lève.*

Heather Dohollau

La bastida del poema a la manera d'Andrée Chedid després d'imaginar la fertilitat del llim en els versos de joventut de Verlaine i escriure que el sanglot que fa crosta crema a l'os de la pluja, més roig que l'aurora de la vila a l'assalt dels partisans, més pregon que l'alga marina dels contes de fades, més a prop de l'horitzó de la pena que les gavines de la Bretanya de Tristan Corbière, més buit que el pou de l'ànima sense la seda ni la conquilla de la llengua amerada en tripijoc de paraules-globus de color: el blanc del clarió, el negre de la porta oberta cap a la uterància, el xiuxiueig gris del penya-segat, el vent groc que bufa les fulles de la tardor entre les roques de la soledat, tot nu el besllum de l'alosa, el breu esclat de l'ombra, la malaltia del cor a l'iris, on els sentits retroben el foc de l'esbarzer del poema que flueix mitjançant la flama al continuum: el coixí de la llum de l'aigua de la vida.

CALAR LLÀNTIES ESTRANYES

-Pur ton sang! Pur ton chic sauvage!

Tristan Corbière

Banyar-se en les botxes arrissades del desig
crescut al frec del banús amb la llum de melis,
mentre la perinola –estranya primícia– reballa
la seua humitat llèpola entre dos focs.

ENCARA EL VELL INFERN

*Ceux qui ne sont pas dans
l'amour
soignent leurs blessures
par onguents par lotions
et pansements qui les rassurent*

Jacqueline Risset

No m'has tocat encara:
Busca,
abans de sentir el dolor desconegut
a frec d'esquena,
la pendent calma de l'estrella caiguda,
perquè l'esplendor revife unguents i locions,
la càrrega del sentit lleixivat,
falsa beguina,
la tinta dels desafectes,
el piercing i el tatuatge en la capella
de la sentina dels set dolors.
El fregar se va a acabar de l'espot publicitari
(detergentes
na vitrine da pequena loja onde não entra ninguém,
però la lectora anònima de Daniel Filipe
continua colpint en la safata A invenção do amor),
l'amor que passa pels barrots de la més fosca dictadura
pels ulls del lladre cec del clavell al llavi,
per les voreres dels embolcalls de l'infant creador
lliure de les pinacoteques en flor
en foc
i baixa als dibuixos del cor que llostreja,
al corral de les algues esteses en la darrera bugada,
l'amor de lluny que ens exerceix de porter de nit,

l'eixàrcia del nauixer del cap verd només diu la cançó
multiplicada als guerrillers de la solitud,
el lladre apol·linari dels llums que guspiregen
i ens perfeccionen
–més merda al rebost de l'esperit
que al pal d'un galliner–
però qui podria, doncs, tocar-me el present
del sexe deszelat,
arrupit com un besllum a l'aguait,
la volva del dubte al dit que t'assenyala,
els indefinits del verb fent la voltereta
de les absències, sinó tu...
que circules en la careta del vent
sense la granereta dels oblits
en aquest bosc sagrat de la desemparança,
en aquesta fusta de la set que no talla el sutge,
cisell de l'ombra que es vol color de gebre
que perdé la substància,
agraç de l'amom i de l' Janet,
potet d'almoïna en aquesta aureola de bes
negre a sou de l'or...

UTERÀNCIA

*La bocca
che prima mise
alle mie labbra il rosa dell'aurora,
ancora
in bei pensieri ne sconto il profumo.*

Umberto Saba

Menja, lotòfaga, l'anell de pell que circumda
la llimba de memòries del teu melic
abans que l'esdentegada boca salvatge
no esgote en l'agrunadora el poder dels teus pits.
Com falsa dama de l'orquídia negra
encaua cucs del neguit en la teua perruca d'aranya
abans que el fossador no cante amb el teu nom
el sabor de la terra,
el lent mocador del diable.
Torna al celler de l'úter,
fes-li parlar del tiró de la sang
amb la humitat del vodka
de bedoll pur.
Torna al plaer del recòndit anell
abans que la ranera marque els temps de l'espellifa
i el tap+ envanit del suro s'embega
d'espasmes i fantasmes.
Acaba ja amb la somnolenta follia de la nota de violí
que és pedra del cor i fusta noble que gemega
cruixits de llet tèbia i desensostrada tristesa.

NADAL DEL SGT. PEPPER

*We hope you will enjoy the show,
We're Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band,
Sit back and let the evening go.*

The Beatles

A l'alba trenca el dejuni
de pebre el cor solitari:
Vi de sang grossa amb brull de la terra,
a les palpentes de l'ull,
singló de raïm calop
el blanc esperó de malvasia.
A trenc d'alba del cor solitari.

ALHORA

*'Cause I thought I heard a saxophone
I'm drunk on the moon*

Tom Waits

Com si hagueres viscut dues vides
simultàniament:
l'una amb la mirada perduda
en el vaixell de l'epigrama de Donne
a l'horitzó,
encés blanc de camèlies enmig de la pluja.

L'altra amb el perfum dubtós de la viola
al carreró dels ulls afonats en el vidre de l'ànima
embriaga de resina de bedoll,
amerada llum monòtona de les quiqueretes de carabassa
i xocolata de Cap d'Any.

L'ARRIBADA DE L'ÀNGEL DEL DESIG

*Do the scissors make the mistakes,
or does the hand?*

Judith Taylor

Arribes amb l'escuma esguitada del somni,
com una postal inacabada que creuara el pont
de les aigües turbulentes,
com una cançó d'algues de hores baixes
al fons dels llençols
i m'assenyales de l'índex.
Ets –dius– l'únic
que arribes amb la pols groguenca de la llum somorta,
tot deixant darrere els vidres i els llindars del dolor,
la sang dels darrers poemes
en la maquinària infernal de les substitucions.
Però, verament, no ets l'únic
que ha estat apareixent entre visions d'afalacs,
i gestos pietosament obscens dels dits,
encara que sí ajude al teu neguit l'ambigua criatura del mar
jugant a la passió amb la cua
o simplement traient notes de saxofon
de les seues escates.
Pell de malson potser,
no et negaré l'hospitalitat deguda,
però no deixaré que solaces la teua dignitat dolenta
en llit d'esclau.
Només puc oferir-te en aquest cartró-somni
un cansament de pedra tosca, fruites del llac i anemones,
perquè recolzes el cap en el coixí del gat
mentre ens avança la filosa dels somnis de l'àngel del desig.

La mort del clown, de Pere Bessó,
va esdevenir poesia feta llibre l'abril de 2018,
tot just amb l'anhel de la llibertat desitjada
amb senzillesa i humanitat.

El Petit Editor
www.elpetiteditor.com
info@elpetiteditor.com

Col·lecció **Fusell de lletres** - poesia
darrers números publicats

- 11. **Teatre d'impostures** - David Vidal
- 14. **Llibre dels espills** - Susanna Lliberós
- 15. **Cercles** - Lorena Cayuela
- 16. **Magdala** - Sergi Torró
- 17. **Primer l'amor... després el masoquisme** - Elena Casado
- 18. **Reflexions a Plena Llum de Carrer** - Marc Freixas
- 19. **La remor del vent** - M. Carmen Sáez
- 20. **A ritme de tango** - Mª Rosa Sabater
- 21. **Insectostomia** - Francesc Mompó
- 22. **Terra d'aigua** - Ramon Guillem
- 23. **Amb Línies Vives** - Berna Blanch
- 24. **Insomne vida sonora** - Mercè Claramunt
- 25. **Damunt Les Passes** - Marc Freixas
- 26. **La mort del clown** - Pere Bessó
- 27. **Hivern** - Aitana Montaner

Pere Bessó (València, 1951). Llicenciat en Filologia Moderna. Catedràtic de Llengua i Literatura Espanyoles en l'IES La Moreria, de Mislata fins a la seua jubilació. Va publicar, inicialment en castellà, una plaquette "Cenáculo de sombras" (1972) i un poemari "Imágenes" (1976). Va participar activament en la moguda generacional de la poesia dels 70: va dirigir la revista de poesia "Múrice" i va animar amb Carme Soto, Marc Granell i tants altres les tertúlies de "Almirall", "Sant Patricio", "Ascot", etc. Va codirigir la col·lecció de poesia "Lindes" i "Fuentearnera". L'hivern de 1986 naixen les tertúlies "Els Dimarts literaris d'Arana", al Barri del Carme de València, de les quals van veure llum les reconegudes plaquettes de "La Forest d'Arana", amb col·lecció, lectu-

res, presentacions de llibres, happenings i perfomances que van durar més de deu anys consecutius. En català ha publicat per aquest ordre: "Herbolari de silencis" (Miniatures de Lindes, 1978); "Mediterrània" (Premi Pasqual Assins i Lerma. Ed. Vila de Catarroja, 1979); "L'Alter ego" (Ed. Fernando Torres, 1980); "Una Estança a Alessandria" (Premi Ausiàs March-Senyoriu de Beniarjó, 1982. Ed. El Cingle, 1983); "Prims Homenatges" (1r Accèssit del "Vicent Andrés Estellés", 1979. Ed. 3i4, 1984); "Les llimes de la Vosgiana" (Ed. de la Guerra, 1987); "Pagaràs els ous de cugul" (Premi Ausiàs March-Aj. de Gandia, 1987. Ed. 62, 1988); "La Terra Promesa" (Ed. Bromera, 1989); "Planetari" (Ed. La Forest d'Arana. València, 1992); "Iteràncies, interferències i grafitis" (1993-1994) (2on Premi II Certamen de Poesia Vicent Andrés Estellés, Burjassot 1995. Ed. Bromera, 1997); "Minimals" (Premi IX edició dels Premis de Literatura Breu, Vila de Mislata. Ed. Ajuntament de Mislata, 1999); "Narcís de la memòria" (Premi Vicent Andrés Estellés XXIX Premis Octubre, 2000. Ed. Eliseu Climent, 2000), Premi de la Crítica de l'IIFV (any 2000); "El pou de la set que no assacia" (Russafes. Rialla Ed, 2005); "El Quadern de Malta" edició bilingüe castellà-català (Ed. Llibres d'Alexandria, Buenos Aires, 2006); "Només per a dones" (Premi Josep Maria Ribelles-Aj. de Puçol. Ed. Brosquil, 2009); "Ephemera" (Ed. Germania, 2012); "Les Roses de Lancelot" (Ed. Alupa, 2012); "Mirage/Poemes" (col·laboració amb Maria Roibu. Edició bilingüe romanés-català. Ed. Sfântul Ierarh Nicolae, Bucarest, 2013); "La mort del pare" (El Petit Editor, 2014); "Pregonares la llum" (Els llibres del rabosot. Ed. Camacuc, 2014)...

Poemes i treballs seus han aparegut en diverses antologies, estudis i revistes especialitzades. Els seus poemes han estat traduïts a l'anglès, al portugués, al francès, a l'italià, al romanés i al búlgar. Com a traductor, entre altres, ha traduït poemes de D.H. Lawrence, Rustebues, I. Bonnefoy, M. Dupastre, Michel Dégué, J. Donne, Ronsard, A. Lowell, Robert Gurney, André Cruchaga, Elisabeta Isanos, Alexandru Petria... Actualment compagina la creació literària amb la traducció.

el
PETIT
editor

